

III. felvonás

A Bukás Ára, s Fizetsége

3. fejezet

A Tudás Átka...

Mira kényelmesen aludt az ágyán. Lassan, szuszogósan vette a levegőt, csak elvétve forgolódott, sőt nem is mozdult igazán. Fenn az ajtóból figyelte őt, a szép arcát, a bájos kezét, amely magára fogta a szürke szövettakarót, s a férfi nem is tudta már, mióta csinálja ezt. Minden egyes pillanat csodás volt, egyedi, s örökkévaló, amit a lány mellett tölthetett. Igaz, mivel még idegennek érezték egymást, külön kabin mellett döntöttek. Mira ment Carloshoz, Fenn pedig maradt a kedvese mellett.

Az egykori Jedi mester tovább figyelte a leányzót, akinek esze ágában sem volt az ébredés. Gyorsan mozogtak jobbra-balra a szemei, Jaris innen tudta, hogy álmodnia kell valamit, *biztos valami szépet* – gondolta magában. Manapság már csak az álmaiban lehet igazán boldog az ember, Fenn is odavágyott azelőtt, most pedig alig várja, hogy Mira felnyissa a tündöklő szemeit. Ő már nem lesz ott, amikor megtörténik, jó eséllyel Selene társaságát élvezni majd, akinek bevált egy régi ígéretet. S hogy miért? Nos, az ex-jedi továbbra sem akar megnyílni a lány előtt.

Még most, négy hét elteltével is van köztük némi feszültség.

Hiába nézi olyan gyönyörrel tele Mirát, a múltat nem törölheti el. A lány most itt van, biztonságban a nagyvilág kegyetlen viszontagságai előtt. Nincs más dolga, mint halkán szenderegni eme apró, csodás lénynek. Elmúlt már tizennyolc éves, az alakja is egész felnőttes lett, max. egy kicsit alacsonynak és soványkának mondható az átlaghoz képest. De még így is csoda, hogy itt lehet. Annyi viszontagságon, oly sok lelki és fizikai sérülésen át vezetett az útja... s mégis, a férfi sok eseten ugyanazt a hétéves apróságot látja benne, akit megához vett annak idején. Olyan kis apró, olyan kis tökéletes most is, a maga nemében. Jaris akármeddig el tudta volna csodálni.

Minden egyes lopott pillanatban úgy érezte, egyre csak fornak a szörnyű lelki sebei, amelyek leányzó másodszori elvesztésekor keletkeztek. Ezek mellett ott vannak az első halálhír okozta kínok is, amelyek korábban szépen begyógyultak ugyan, de az a párbaj, az az átkozott harc úgy feltépte a hegeket, mintha egy késsel cselekedték volna. Felesleges volt harcolniuk, már ha csak azt vesszük is, hogy mindkét fél majdnem tönkrement bele. A sors fintora, ám csak akkor épülhetnek fel teljesen, csak akkor lehetnek ismét az akkori önmaguk, ha elfeledik a történeteket, s egyként élnek tovább az életüket. Fenn ezt akarná, s Mira sem bánná.

Azonban még mindig ott a másik oldal, Wess számára ott a kegyetlen harcos, aki a szeme láttára ölte meg a szüleit, Fenn számára pedig még mindig élesen ég a lány, ki élve akarta kibelezni a barátját, darabokra törte a szívét, s kész lett volna megölni mindenkit, ki valaha is jót tett neki. Ilyen súlyok által elválasztva, csodálkozna is az ember, miért van ily nagy szükségük egymásra, miért próbálnak közösen lenni egy pillanatig is? Valószínűleg azért, mert hibák voltak a rossz dolgok, megbocsájthatatlan vétkek, amelyeket mégiscsak le kellett nyelni valahogy, mert a jó, az értelmes dolgok csak így kaphattak szabad ösvényt. Mindketten ezt próbálták a múlt hónapban:

Megbocsájtani és tovább élni.

Mire a lány felkelt, Fenn már nem volt ott, pedig még a szagát is érezni lehetett az újraforgatott levegőben. Egy újabb nap vette kezdetét, egy újabb próbatétel a megbocsájtásért, ami egy olyan bűnből ered, amit nem is volt értelme elkövetni.

Valami mégis mosolyt csalt az ifjú arcára, amint megpillantotta a Reaver fémes talaját. Itt van, még mindig itt van. Nem csak azt tanulta meg értékelni, hogy még mindig dobog a kis szíve – ezt csak az érti meg, akit már legalább kétszer eltemettek az élete folyamán –, hanem felfoghatatlan boldogságot jelentett neki az, amiért még mindig tart a második esélye. Láthatja a barátai, szerettei arcát, akik még mindig egy kicsit mogorvák vele, de egyúttal türelmesek is, s engedékenyek.

Megengedik, hogy itt éljen, akármit is vétett.

Egy darabig még némán feküdt, összerakta az elméjében mi jó és mi rossz fogja várni, majd úgy döntött, először megvív a zord sárkánnyal, aztán pedig élvezni a vár kényelmét. Felül az ágyon, s nyújtózkodni kezdett. A háta olyan hangokat adott ki, mintha egy nagy állat tördelné a fogai között, ezért úgy gondolta, kész csoda, hogy nem fáj neki a mozdulat – továbbá, az is egyre inkább rejtély számára, mégis hogy volt képes Sigil ebből az állapotból visszahozni őt az élők közé. Ugye Fenn talán még összefoltozhatta volna a létfontosságú dolgokat, hogy életben maradjon, amíg egy beviszik egy kórházba, vagy valami... na, ott a fél hátát átszabták volna, s a bal lábát úgy lekapják, mint valami rossz kelést. De a férfi egymaga rendbe hozta, nem is az első alkalommal. *Valamit tud az öreg, valamit eltitkol...*

Viszont, még gondoltban sem akar tiszteletlen lenni a hősével, ezért inkább talpra állt, s átvette a nappali ruháját. Örömmel tapasztalta, hogy már nem fáj annyira a lába, mint tegnap, s akkor pedig nem fáj annyira, mint azelőtt. Az a sok meditáció, meg miegymás, amit Fenn mutatott neki, tényleg megteszi a hatását. A fizikai sebek ellen tökéletes, a lelkiek meg... na, azokért máshogy kell tenni – az egyik kulcsa az, hogy az ember akarjon is tenni ellenük. Márpedig Mira akart.

Éppen ezért nem szórta feleslegesen az idejét. Amint magára kapta a Fenn pénzéből vett új, világosszürke köpenyét – azért mégsem hagyhatta, hogy abban a szakadt rongyban járjon a gyermeke... izé, szobalánya –, kiszaladt WC-re, s már nem is volt több előzetes megálló. Bement a konyhába, gyorsan, de azért elég gondosan összerakta Ventris reggelijét és sebesen indult vele a kabinja felé.

Útközben úgy döntött, gyorsabb lesz, ha elmegy a pilótafülke mögött, ami mellett pedig Fenn és Selene közös kabinja van. Köztudott, hogy a jedik olyan dolgokat is meghallanak, amit mások nem tudnának. Így, amíg Carlos és Ventris mit sem sejtve elment volna a kabin mellett, Mira figyelmét azonnal felkeltették a hangok. Eleinte nem tudta mire vélni a dolgot, aztán még inkább elbizonytalanodott.

Most... e... ezek azt csinálják, amire gondolok? – visszhangzott a lány gondolatai közt. Lehajolt a tálcával, s rátapasztotta a fülét az ajtó fémes, hideg alakjához. Nem volt valami jó ötlet, eleinte még csak ott volt a gyermeki kíváncsiság, de most... hát inkább erre se jött volna. Mindig is sejtette, hogy Fenn ilyenkor olyan lehet, mint egy csődör, de amit Selene levág... hát... biztos nagyon élvezheti. Tulajdonképpen nem is értette, miért lepte meg ez az elég kiszámítható történés – már a második naptól fogva tudta, hogy itt van valami. Elvégre két felnőtt nem szokott véletlenül egymás ajkainak esni, s az alapján kész csoda, hogy eddig nem hallotta őket szerelmeskedni.

Logikusnak logikus – hogyan máshogyan jutott volna fel Selene a hajóra?

Tűnés! – hatolt végig az elméjében, ami nem a saját, hanem Fenn hangját hordozta magában. Elég kínos, amikor a gyerekek kell megtapasztalnia ilyet, hát még Jaris mit érezhet, amikor érzi, hogy Mira érzi, mit érezhet odabent.

Felkerült a listára! – kacagott fel válaszként a lány, aztán felegyenesedett s elsétált.

Tudni illik, nekik van egy külön kis listájuk a kínos helyzetekről, amelybe eddig belesodorta őket az élet. Volt itt már egy leszakadó bugyitól, s a Fenn számára túlzott örömet okozó, lila bogyóktól kezdve minden, amit el lehet képzelni, éppen ez az egy alkalom – s még pár extrém lehetőség – maradt ki a dolgok közül. Ezeket néha napján felemlégetik, hogy jót nevetessenek rajta, s ebből a szempontból, nem csak Mira, de még Fenn is mosolyoghat. Eddig még nem volt szó erről a listáról, de ezek szerint ismét életbe lépett: tehát újfent elég közel kerültek egymáshoz a kínos, személyes dolgok megosztásához.

A kis kaland megtapasztalása után, a lány végre elérte Ventris kabinját, a nőét, aki miatt még nem is reggelizett. Már várta az érkezését.

- A szobalányok nem hatkor kelnek? – törte meg a Mira feszültségével teli csendet, bár egyelőre nem lehetett kivenni, hogy tréfásan, vagy inkább gúnyosan értette. – Már félkilenc is elmúlt, aranyom... de mindegy, kösz a reggelit!

- Szívesen – hajtott fejet Mira, aztán a barna tálcát átnyújtotta a nőnek. Wess tudta, hogy Leana már negyed, fél, de akár egy teljes órája fent lehet. Már ötször kimehetett volna a konyhába, hogy hozzon magának egy kis kaját, erre megvárta, amíg a lány felkel és hoz neki. – Kanar szeletek, egy kis narpa lekvárral, alaposan megfűszerezve a jó öreg jekn'pi sóval, meg okla karikákkal, plusz egy pohár vízzel. Ahogy kérted – amint látható, Mira már megjegyezte a neveket, már ha nem keverte össze azokat. S ezen felül fény derült rá, hogy Ventris minden este megmondja, mit kapjon másnap reggel és nem sokkal lefekvés előtt. Gondoskodik Mira elfoglaltságairól.

- Nagyszerű – mosolygott rá Leana kedvesen, aztán a kezébe vette a finomságokat. Már egy órája fent volt, ezért az éhség is kezdett elhatalmasodni rajta, így elég mohón látott neki az első falatnak. Nem kellett volna, s ezt az arca is jól mutatta, amin egyszerre nyilvánult meg a keserű, savanyú, s csípős íz.

- Nem tetszik? – kérdezte a lány bizonytalanul, enyhén reszketve. Ventris nem éppen egy olyan ember, akitől tartania kéne, de egyvalamitől nagyon is félt legbelül: ha Leana sosem bocsájt meg neki. Ha így lesz, a büntudat még egy jó ideig mardosni fogja a szívét. De úgy tűnik, már csak ez a sorsa annak, aki meg akarja ölni a másikat.

- Emlékszel rá, amikor először felkerestél? – nyelte le az első falatot Ventris.

- Igen, előhúztad a sugárvetődöt és azt kiabáltad: „*Takarodj innen te retek!*” – közölte a lány készségesen, s aztán bele is tűnődött, hogyan sikerült feljutnia harc nélkül a Reaver fedélzetére... *Nos, Selene is szerepet játszott benne.*

- Nem azt, azt, amikor először hoztál kaját – pontosított a nő. Közben akaratlanul is belegondolt, miért tette le aznap a fegyvert és fogadta el a lány feltételeit?

- Óh, akkor becsméreltél egy darabig, s a végén hajnal ötig súrolhattam a cipőidet.

- Na, ennek már vége. Nem csak azért, mert csillog-villog az összes, de lássuk be, te se vagy szobalánynak való. Most már kevesebbet foglak büntetni – hangzott a

meglepő szó Ventris kecses ajkai közül. Mira örült is meg nem is. Összességében nézve, eddig sem ugráltatta valami sokat, csak kihasználta a helyzetet, ha már megadatott neki a tökéletes lehetőség (meg kell hagyni, már az is tanúsítja Wess töretlen jóakarátát, hogy képes alávetni magát Leana minden kívánságának). Persze azért jó hír az enyhülés, egy újabb lépést jelent a megbocsájtás felé, de azért... mégis benne van az, hogy még nem értek véget a dolgok. Fog még cipőt pucolni, fog még kaját hozni, vasalni, meg minden egyebet... csak egy kicsit kevesebbszer.

- Miért érzem úgy, hogy te már kész lennél elengedni a haragodat, csak még egy kicsit élvezni akarod a szobalányodat? – perdült ki a kérdés Mira szájából, s ebben nem véletlenül korlátozta csak Ventrisre a helyzetét. Rajta kívül senki sem kezeli a pozíciójának megfelelően, Fenn azért, mert – jogosan – a nevelőapjának tartja magát, Carlos tiszteletből, Selene pedig a barátságuk miatt.

Ha van valaki, aki képes volt tiszta lappal indítani és ismét jó viszont kialakítani a lánnyal, az Shmir. Ő nem volt ott aznap, nem ismeri a Sötét énjét, s a lány tized annyit sem ártott neki, mint az fordítva történt volna, ha Pendergast terve beválik.

Jó, hogy immár lehet egy igaz barátja is.

- Talán – mosolyodott el Ventris, aztán még egy falatot a szájába emelt. – De az biztos, hogy ez elsóztad, azzal az izével – nyelte le nagy nehezen a falatot.

- Pedig én pont így szeretem – próbált mentegetőzni a lány, ám hamar belátta, merre megy ez a játék. – Hozhatok másikat, ha gondolod...

- Hát, ha már szóba került – forgatta a szemeit Leana, miközben azért egy kicsit gondolkodott is. Hamar Mira bal combján akadt meg a tekintete, ami sebesen kúszott vissza az ételére, de nem bírta sokáig megmaradni ott, s ismét a szürke nadrág kényelmes szövetére esett, ott is állapotodott meg – ha már vehetett egy új köpenyt, Mira vett hozzá egy nadrágot is, aztán meg egy pólót, aztán meg egy cipőt, aztán meg... mit mondhatnék, ilyenek a lányok. Ha alkalomadtán pénzt ad nekik az apjuk, khm... munkaadójuk, hogy vegyenek maguknak valami szépet, akkor aztán hamar eltapsolják a kérdéses összeget. De legalább teli szatyorral jönnek haza!

- Igen, már szóba került – türelmetlenkedett a sorsa felett Mira. Leana megint a lány lábára nézett. Habár Mira már nem jár úgy, mint akit elcsapott a busz, tudja, hogy fájdalmai vannak a vágás miatt (azt is csodálja, hogy Wess képes volt talpra állni egyáltalán). Büntetni bünteti ugyan, de nem akarja szándékosan kínozni.

- Így is jó lesz – nyugtatta meg a nő. – Heveredj le valahova és pihenj, akkor gyorsabban rendbe fog jönni a lábad... csak egy jó tanács.

- Köszí – bólintott természetesen Mira. – Most ne ijedj meg, oké?

- Öhm... miért kéne? – vont a szemöldökét Ventris, miközben a lány sietve lehajolt, s kémlelni kezdte a talajt. Valamire készült, s Leanát tényleg nem nyugtatta túlzottan, hogy fogalma sincs, mégis mit tervezhet a ravasz kis fejében. De végül is, azt mondta: ne ijedjen meg... hát persze, hogy elfogta a félelme.

- Nyugi, nem lesz bajod – próbálta nyugtatni Mira, nem sok sikerrel. Persze a nő ettől nem igazán könnyebbült meg, sőt még jobban megrettent a lánytól. Akárhogy is, már igazán nem akarta abbahagyni, ezért Mira folytatta, amit elkezdett. A padlón

kikereste azt az egy részt, amit különlegesnek sugallt az emlékezete, aztán fölé emelte a kezét. Immár nem hagyatkozhatott másra, csak az Erőre, amely úgy emelte ki a parányi fémlapot, mintha egy kis, láthatatlan daru emelné a magasba.

Végül Mira arrébb vitte és letette a földre.

- Oké, most mondd meg, hogy mit csinálsz! – csendült fel Ventris. Sosem szerette, ha ő az utolsó, aki megtudja, mi folyik a kabinjában.

Mira huncutul elmosolyodott, mintha csak játszana egy kedves barátnőjével, aztán egy fekete adatpálcát vett ki a miniatűr rekesznek bizonyuló mélyedésből. Mielőtt még halványlila gőze is lehetett volna a nőnek, mit tart a markában Mira, az gyorsan visszahelyezte a nyílás fedelét, felegyenesedett, aztán mély levegőt vett.

- Emlékszel még a tervrajzokra? – igyekezett rávezetni a megoldásra.

Ventris már most látta, senki sem fog fénykardot állítani a hasába, ezért alapos megnyugvásként érte a kérdés. Kifújta az izgalmában felgyülemlett levegőt, aztán beszállt a kis gyermeki játékba. Eddig is ilyen volt Mira, mármint azelőtt a sajnálatos esemény sor előtt, ami ahhoz a keserű naphoz vezetett.

- Jah, nagy hüvel-hóval megrohamoztuk a Tarist, elloptuk a valaha volt legerősebb csillagrombolónak ígérkező valami tervrajzait, csak azért, hogy aztán három hónap múlva visszalopják a birodalmi mocskok. De... legalább túléltek. Csak egy jó mázsányi teher volt a hátunkon, ha engem kérdezel.

- Itt van a kezemben! – nevetett fel az ifjúhölgy, s ebben a pillanatban Ventris alaposan szemügyre vette a szemét. Egy sárgás villanást meglát rajta, itt helyben képes lett volna agyonlőni az ifjúhölgyet, de nem talált. Mira smaragdzöld szemei olyanok voltak, akár a tündöklő gyémánt, amely szinte már kacag a gyermeki öröme által. Az az oldala már eltűnt, s valami új jött a helyébe, ami kedves, barátságos, s nagyban hasonlít a régi tanítványra, aki először fellépett erre a hajóra. De mégsem ugyanaz teljes egészében, ám az élet már csak ilyen – mind változunk.

- Miért nem lep meg? – felelte végül Ventris. – Két hónapig úgy éltünk, mintha már soha többé nem kellene aggódnunk a vázlatok miatt, erre... végig rajta ültünk.

- De most már tudsz róla, s mindjárt elmondom a többieknek is! – kacagott fel a lány, aztán már ki is szaladt a kabinból. Olyan volt, mint egy hétéves.

Kisvártatva elérte Fenn kabinját, ahol ismét zárva találta az ajtót. Máris jött egy újabb probléma, amivel a „*felnőtt*” elméje nem igazán tud megbirkózni. Már volt rá példa, hogy ilyesfajta kapcsolatba lépett valakivel – még a Nar Shaddaa-n, bár az nem volt teljesen olyan, csak hasonló –, de akkor sem találta a megfelelő szavakat.

Végül csak összeszedte a gondolatait.

Öhm... izé... *dugtok még?* – visszhangzott a gondolatai közt, aztán magától értetődő okokból úgy döntött, inkább mégsem mondja ki. Mereven állt egy ideig, aztán még egy kis ideig. *Na, jó, ez nevetséges... már háromnegyed órája, hogy elmentem, még egy Jedi mester sem bírná eddig!*

Azzal bekopogott.

- Hagyd itt a szennyest, majd kimosod holnap! – kiáltotta Fenn.

- Nem az... – sóhajtott fel Mira, aztán a tudatában folytatta egy darabon. *A fenébe, már el is felejtettem, hogy ennek is eljött az ideje* – s most úgy érezte, mégis hangosan akar beszélni. – Csak gondoltam, kíváncsi vagy a tervrajzokra!
- Mi van?! – visszhangozta egy meglepett női hang
- Óóó... várj egy percet! *Felöltözöm...*

Fél órával később:

A konyhában már egész népes tömeg gyűlt, ami alatt mind az öt legénységtagot kell érteni. Valami miatt az lett a Reaver tanácskozhelye, vagy valami ilyesmi. Abból a szempontból biztosan jó, hogy itt legalább rágcsálni is lehet valamit.

Mira az asztal elejénél állt, mellette pedig Fenn, jobban mondva, szembefordult vele az egykori Jedi mester. Ventris, Carlos és Selene helyet foglalt, s az utóbbi személy rendkívül örült annak, hogy végre nem kell tettetnie a rendkívüli kalandokon keresztülment twi'leket – csak remélheti, ez így is marad, igaz, egyelőre nagyon úgy tűnik. Wess új szint vizs a férfi életébe, orvosolja a lelki sebeit, s ezzel együtt már az örület határáról is egész szépen visszatoldosta. Így már több mint elég ideje maradt a kapitánynak, hogy gondoskodjon a barátnőjéről.

- Szóval, miért tetted el? – förmedt rá Fenn semmitmondó arccal. Valami furcsa már megint elhatalmasodni látszott felette, amit nagyon próbált leplezni. Nem is csoda, hogy ilyen érzelmi behatások érik, hiszen Mira most újfent olyannak tűnik, mint aki árthatna a legénységnek, mint aki megölné a barátait.

- Ez amolyan kis... sith titok volt – magyarázkodott a lány, tudván: bajban van. Nem egészen úgy sült el a dolog, mint azt gondolta, aminek jó és örömteli hírnek kellett volna lennie, az még a pártfogóit is elborzasztotta. Szerencsére: erre is gondolt. – Amikor még a rossz oldalon álltam, lemásoltam az adatpálcát és jól eldugtam a kabinomban, mert titeket túl óvatlannak tartottalak az eredeti megvédéséhez – akkor még az a kabin szolgált a lány szálláshelyéül, amit most Ventris egyedül élvezhet. – A viláért sem akarok megsérteni senkit, de ebben igazam lett.

- Az lehet, de még mindig ott a „*hogyan*” és a „*miért*”? – faggatta Fenn.
- Amíg távol voltál... egyébként boccs, amiért azt mondtam, bárcsak meghaltál volna, nem akartam fájdalmat okozni. Legalábbis akkor igen, de most... az a lényeg, hogy sajnálom. Szóval, azalatt a pár hét alatt kivettem a helyéről és készítettem róla egy másolatot, ha jól emlékszem, a Caridán. A „*miért*”-et nem megválaszoltam már?
- Azt megmondtad, miért csináltad a másolatot – folytatta Fenn. – De azt még mindig nem értem, miért csak most mondod. Hahó, már itt vagy egy hónapja!
- Mert egy részem tudta, hogy ez lesz! – állt a sárkára Mira. – Kezdetől fogva el akartam mondani, de attól félttem, azonnal kiraktok, ha megtudjátok. Várni akartam, hogy újra bízzatok bennem. Hát... eddig bírtam magamban tartani.
- Te kis buta... – simogatta meg Fenn megkönnyebbüléssel, s egy jókora cseppnyi büszkeséggel a szívében. Mégsem árulta el a lány, ezt érezte a szívében.

- Na jó, akkor mit fogunk kezdeni vele? – tört a lényegre Ventris, már csak azt kéne, hogy ezek ölelkezni kezdjenek a nagy egymásra találásukban. Bőven elég lesz

Selenet elviselnie, bármennyire is más szálak fűzik őt Fennhez, mint a kis Mirát. – Két hónapig a szőnyeg alatt volt, nyugodt, normálisabb napjaink voltak, de meglásd, most megyünk két métert, és máris a nyakunkba fog szakadni a baj!

- Ugyan, eddig is itt volt, tehát pont ugyanennyit fog ártani: semmit – szögezte le az álláspontját Selene, aztán Carlos is megszólalt.

- Tapossuk szét! – vetette fel elhamarkodottan.

- Miért? Eddig is itt volt, csak nem tudtunk róla. Mellesleg: egy nagy rakás pénzt ér. Szerintem ezt a lehetőséget is fontolóra kellene vennünk – tette hozzá a twi'lek.

- Vagy, elvihetnénk a Lázadáshoz – erősködött Mira.

- Mert a múltkor is nagyon elvittük hozzájuk – rázta a fejét Dahn.

- Nos, ha nagyon akarod – nézett a lány felé Fenn –, akkor megpróbálhatjuk, csak lenne hol elkezdenünk. Senki sem tudja, hogy hova tűntek a Hoth után.

- Ez örültség, a múltkor is belebuktunk – tiltakozott Ventris.

Hamar világos lett a felállás, Fenn a lányaként szeretett fiatal pártját fogja, mint minden apa tenné, a többiek pedig tiltakoznak, mert józanul, racionális fejjel fogják fel a dolgokat – Selenet kivéve. A nő nem tudta, hogy a többiek mit szólnak majd hozzá, de nem tudta megállni, hogy ne mondja ki – Fenn pártját fogja, mint mindig.

- Nos, hát... én véletlenül ismerek valakit, akinek van egy jó barátja, aki ismer egy ürgét, aki... talán kapcsolatba tudna lépni velük.

- Igen, és ezt pont most mondod – vakarta a fejét Carlos.

- Nem lett volna túl sok értelme megkeresnünk őket, nem igaz? – lobbant fel a nő.

– Eddig nem szóltam róla, mert nem volt szükségünk rájuk, de most... ezzel gyökeresen felfordult minden. Ha nem tévedek, a Birodalom már javában építi azt a hajót, nem ártana, ha a jófiúk ismernék a gyengepontjait, ha netalántán, véletlenül, szembekerülnek vele. Meg aztán, ők is adnak majd... valamit.

- Aztán törbe csálnak minket, sokadszorra – ellenkezett Leana.

- Lehetséges, de szerintem ezt Mirának kellene eldöntenie, ő „találta” – javasolta Fenn, márpedig, amit ő mond, az szent és sérthetetlen. A lány igencsak meglepődött rajta, hogy az övé lehet a döntés. Úgy tűnik, sokkal több maradt az apa-lánya viszonyból, mint azt korábban hitte.

Ki tudja, talán egy napon minden újra a régi lehet.

- Szerintem megér egy próbát, ha nem sikerül, Ventris dönt – szögezte le az ifjú Wess. Nem véletlenül említette meg Ventris nevét, ezzel is javítani szeretne a nem túl rózsás viszonyukon – már csak ez történik akkor, ha az ember leszúr valakit.

- Remek, egy rövid kiruccanás és máris vásárlók után kereshetünk – nevetett fel Leana, ismeri a formájukat. Ha a „siker” és a „baj” között dől el valami, mindig slamasztikába keverednek, de legalább ki is keverednek belőle.

- Selene, egy gyors kérdés: hová? – fordult felé Jaris.

- Egy kis állomást keresünk, valahol a Rishi közelében, de nem kell félni, elég távol van tőle, hogy a Birodalom ne zavarjon sok vizet. A pasas neve Vincent Trax, én egy elég kedves figurának ismertem meg, és ő is engem... bár nem tudom, hogy reagál arra, ha valaki elszalad a vadiúj hajójával és a pénztárcájával, de meglátjuk.

- Remek... muszáj neked mindenkit kirabolni? – hitetlenkedett Jaris.

- Csak kölcsönvettem, aztán elfelejtettem visszaadni... nyugi, nem lesz gond...

***

- Baj van – jelentette ki Carlos, ahogyan a robosztus űrállomást figyelte. Szép nagy, szürke kolosszus volt, egyértelműen birodalmi tervezés, és abból is a birodalmi változat, nem is nézhetett volna ki birodalmisabban.

Önmagában ez még nem lett volna komoly probléma, logikus, hogy errefelé még a nem túl birodalmi helyeket is birodalminak álcázzák, hogy ne keltsenek feltűnést és gyanakvást. A gondok csak ott kezdődtek, hogy háttérben látható dolgok pont megcáfolták az állomás birodalmi mivoltát. Ugyanis a két férfi egy csillagromboló szenes maradványait láthatta, ahogyan némán, vérbefagyva sodródott az űr rideg valójában. Ez kisebb birodalmi cirkáló is látszott mellette, már ami maradt belőle.

- Nocsak, nocsak, valaki csak meghúzta a ravaszt – dűnnyögött egy kicsit Fenn. Erre Selene is ott termett, a konyhából viszonylag hamar ideért.

- Jaj, Vincent, mit csináltál már megint? – bosszankodott helyette is. Általában, ha egy nő egy random pasiról kezd diskurálni, akkor egy másik fajtársa is mellé sereglik, méghozzá igen hamar. Most Ventris és Mira úgy sereglettek a pilótafülkébe, mint két, hosszasan éheztetett vámpír – csak nem ölték meg egymást útközben.

- Szerintem megtaláltuk a jófiúkat – próbált optimista lenni a fiatal Wess.

- Igen, a baj is hamar meg fog találni minket, ha nem húzzuk el a csíkot, de most azonnal – szögezte le Leana, de valahogy senki sem akart hallgatni rá.

Kivéve Carlost.

- Nem vagyok egy nagy hadászati szakértő, de ahol egy csillagromboló megfordul, ott hamarosan több is lesz, pláne, ha le is lövik az első delikvenst. A Birodalommal nem lehet packázni, kegyetlenül meg fogják torolni azt, ami itt történt.

- De nincs más esélyünk – világított rá a szomorú tényre Mira.

- Ha visszafordulunk, egyszer és mindenkorra leírhatjuk a Lázadást, de ha tovább megyünk, akkor jó eséllyel egy rakás bűzös, lapított, alaposan megpörkölt palacsinta lesz belőlünk. Szeretem a palacsintát – mondta Fenn tántoríthatatlanul.

- Te most komolyan be akarsz menni? – képedt el Ventris.

- Nincs más esélyünk – ismételte a Mira által elmondottat Jaris. Úgy tűnik, ismét az van, amit a lány akar, mert hát Fenn is azt szeretné.

***

A Reaver lassan, komótosan szállt le a hangárban, nem tűntek valami birodalmi dolognak, hát persze, hogy beengedték őket. Igaz, Selene neve és a vékony, szelíd hangja is elég sokat nyomott a parancsnok döntésén.

Ő és néhány hűségesebb embere már a hangárban várta a kis csapat érkezését. Nem úgy látszott, mintha túlságosan az ínyére lenne a látogatás. Minden esetre, a katonák kihúzták magukat, Vincent pedig egy különösen kedves arcot erőltetett

magára, amikor négy idegen és egy nagyon is ismerős alak baktatott eléjük – de előbb a twi'lek még egy szerelmes csókkal illette meg Fennt, ha már beléesett.

- Üdvözlöm, uram – köszönt illedelmesen Jaris.

- Katonák! – emelte fel a hangját Vincent, azzal az összes harcosa fegyvert fogott az érkezőkre. A kis csapat csak lesett, ahogyan a csapdába esett nyulak szoktak. De Fenn már így is észrevett valamit: ezek nem szokványos katonák. Olyanok voltak, mint a rohamosztagosok, de mégis különböztek tőlük. Ezt leginkább a páncéljukra festett jelek, azonosítók és egyéb dolgok mutatták.

A fényes páncélok mellé minőségi fegyverek párosultak, amelyeket még a közelmúltban megtisztítottak. A gránátok is szépen, ezüstösen fénylettek.

Egy jól felszerelt csoportról van szó, egy ütőképes seregecskéről.

- Kezeket fel! A twi'lek a miénk, a többiek mehetnek – vezényelte Trax.

- Hé, hé, hé! Ácsi – csendült fel Selene. – Nem jöttem ide véletlenül, annál a koszos kis hajónál sokkal értékesebb dolog van a kezünkben.

- Akkor miénk a twi'lek, és az az értékes dolog! – helyesbített Vincent.

- Ugyan, te nem tennél ilyet – legyintett egyet a kezével Shmir. – Becsületes ember vagy, aki épp most lövetett szét egy csillagrombolót. Tehát nem csak kedves vagy, de kétségbeesetten próbálsz emberek után nyúlni, hogy minél tovább kihúzhasd az erősítés ellen. Ha a Lázadás megtudja, hogy mi van a kezünkben, akkor többé egy percre sem kell aggódnod a Birodalom miatt. Segíteni fognak.

- Segíteni? – ráncolta a homlokát Vincent. – Oké, mégis miről van szó?

A nő gyorsan előkereste az adatpálcát, és felmutatta neki. A többiek csak lestek, hogy kerülhetett hozzá, amikor az előbb még Fenn zsebében volt.

- Az meg hogy került hozzád? – kérte számon Jaris.

- Emlékszel rá, amikor lenyílt a rámpa és én adtam egy csókot? – a férfi bólintott. – Na, akkor. Nyugi, azt a kis papír cetlit otthagytam, meg a másikat is.

- Szóval, mi ez a különlegesség? – köszörülte meg a torkát Trax.

- Az új csillagromboló osztály tervrajzai, egy igazi szörnyeteg, az Invincible pontos szerkezeti leírása, egyenesen a Birodalomtól. Ha elkészül, a Birodalom soha nem látott erejű csapat mérhet a Lázadókra, ezt egyikünk sem hagyhatja.

- Ide vele – nyújtotta a markát Vinc. – Ha tényleg az van benne, ami, akkor nem bánthalak, sőt te és barátaid szállást, és meleg ételt kapnak, amíg ide nem téved az ellenség. Aztán majd meglátjuk, hogy a Lázadók jönnek-e, vagy sem – ekkor egy kicsit megsürgette a nőt. Selene az ex-jedire nézett, aki rábólintott a dologra, s ezzel kezdetét vehette az élete egyik legfeszültebb sétája.

A twi'lek kecsesen odaballagott Vincenthez, aki hamar kiragadta a kezéből az apró adatpálcát, a másik kezével pedig megragadta a nő csuklóját.

- Itt maradsz! – mondta ridegen a férfi, mire egyből a fegyveréhez kapott a kis legénység, és persze a tapasztalt kapitány, Fenn is.

- Nyugi – csitította a kedélyeket Selene. – Nem lesz bajom.

- Meglátjuk – remélte az ellenkezőjét Vincent, aztán megvárta, amíg idegördül az asztrodroidja. R3-C6 a maga lassú, gépies módján átvette az adatpálcát, és alaposan vizsgálgatni kezdte. Egy ideig csak némán kémlelte az adatokat, aztán össze-vissza

pittyogni és csipogni kezdet, mint valami rossz ébresztőóra. Nem lehet tudni, hogy pontosan mit akart mondani, lényegében szinte bármit ellármázhatott, mert úgyse érti meg senki. Csak az a biztos, hogy fél perc elteltével egy kékes hologramot tárt a kíváncsi közönség elé. A romboló volt az, mind a hét és fél kilométerével.

Vincent egy ideig töprengett, aztán megvakarta az állát és hümmögött egyet. Selene azon kapta magát, hogy elengedték a csuklóját, csak sikerült kiszabadulnia – és még az ürgét sem kellett megölnie hozzá!

- Érdekes, és értékes. Katonák, kísérjétek az új szállásaikhoz a vendégeket!
- És töltsék tele a hajót üzemanyaggal – tette hozzá Fenn.
- Végül is, mit árthat? – bólintott rá Vincent. – Ha nem jön be a maguk kis terve, holnap ilyenkorra már úgyis mind alulról szagoljuk majd az ibolyát...